„Danskeren,"
ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Adressforandring. Pastr. H. J. Dahlstrøm er flyttet, saa hans Adresse nu er: 701 Lafayette Ave., Racine, Wis.

Mr. Sprick, hvis Avertissement forekommer andet Steds i Bladet, er Medlem af den lutherske Kirke (Generalsynoden) og frekventerede Midland College, Atchinson, Kansas, samtidig med Prof. C. K. Hansen.

Alkohol paa Retrætе. Avismeldinger fra Lincoln, Nebr., saa langt tilbage som 23. Sept., lød paa, at Forbuds-Amendementet rimeligvis vilde blive vedtaget med et Flertal af op imod 20,000. Og siden den Tid er der for Alvor taget fat paa Arbejdet for dets Vedtagelse.

En katolsk Lord-Mayor. Den 9. November vil London indsætte sin 833te Lord-Mayor eller Borgmester. Den nye Borgmester vil blive Sir William Henry Dunn, der er Katolik, og den 3. af denne Bekendelse, som beklæder dette Embede. Lord-Mayor Embedet i London oprettedes af Kong John Aaret 1214, da han gav Borgerne i London en ny Charter. Det siges, at en Sagfører aldrig har været Borgmester i London, medens næsten enhver anden Haandtering eller Livsstilling har været repræsenteret der.

Hverdags Bibelskole. St. Andrews Metodistkirke i New York City, der erklærer, at den protestantiske Kirke altfor længe har overladt Religionsundervisningen til andre, vilde ifig. „Chr. Her." den 16. Oktober (altsaa i Tirsdags) aabne en Skole som Forsøg i Retning af Religionsundervisning om Hverdagene. Rev. H. W. Farrington, der før har været i Cary, Ind., vil forestaa Skolen. Eleverne vil komme fra Høiskolen i Nærheden og fra private Skoler. Forsøget støttes af Metodistkirken i det store og hele. — Hvilken Anerkendelse af det, som vi i vor lutherske Kirke stadig har hævdet Nødvendigheden af, men som vi hidtil har praktiseret altfor lidt.

En Nebraskaborger skrev forleden til os bl. a.: „At De, Hr. Redaktør, som De siger i Nr. 35 af Bladet, tager et fast Standpunkt imod Likørtrafikken, det roser eller takker jeg Dem ikke for. Det er kun Deres Skyldighed, og det vilde ganske troligt skade Dem selv, om De ikke gjorde det, for en kristen Redaktør, som vilde optage saadanne Avertissementer, som „Nebraska Prosperity League" sender omkring, burde hænges." — Forfatteren af disse Kraftudtryk vil sikkert stemme for Forbudsforslaget den 7. Nov.

Kort efter, at Faren for den truende Jernbanestrike overalt i Landet var afværget, viste der sig nok en truende Strike-Sky i Horisonten — Sporvognsstriken i New York City. Det saa farligt truende ud. Striken blev ogsaa til Virkelighed, men — Sporvognene blev ved at løbe — for en stor Del da. Saa truedes der med Sympatistrike, men ogsaa det blev Fiasko. Sporvognskompagnierne vedbliver at operere stedse flere af deres Linier, og der er ikke forefalden større „accidents." Kun i et enkelt Tilfælde, begrundet paa de mø Mænds Ukendskab, skete der et Sammenstød mellem to Undergrundsvogne, hvorved et par Mennesker kom alvorlig til Skade. — Det er godt nok, at Arbejderne har Lov til at „strike", og at de kan gøre det som Forening. Men Erfaring viser atter og atter igen, at de ikke magter at sætte deres Fordringer igennem. Det synes os, at Arbejderne snart maatte komme til den Overbevisning, at de var bedre tjent med tvungen Voldgift grundet paa retfærdig Undersøgelse.

Pastr. P. B. Ammentorp i Omaha, Neb., har ifig. hvad D. d. Kirkes Formand meddeler i „Kr. Sml." taget mod Kald fra St. Johannes Menighed i Seattle, Wash., og venter, at flytte derud i Januar. — Og Pastr. N. C. Nielsen, Elba, Nebr., har taget mod Kald i Kenmare og Flaxton, N. Dakota, og vil flytte derop omkring 1. Jan.

Slaver faar deres Frihed. Blandt Assams Bjerge (Afrika) bringer Evangeliet Frihed for de bundne. En kristen Høvding, Hrangkiwa, skrev ifig. „Aug." nogle Maaneder efter sin Omvendelse til en Missionær: „Nu har jeg besluttet for Fremtiden at tro paa Guds Ord. Derfor har jeg i den Herres Jesu Navn givet 26 Slavefamilier i min By Frihed. Nu har jeg, tillige med alle Medlemmer i min Familie, givet mig til Jesus. Jeg er meget lykkelig." Denne Handling betyder et økonomisk Tab af over 1000 Kroner (aarlig?). En anden kristen Høvding i Assam, Hrangwuga, har frigivet 41 Slavefamilier og skrev saaledes til dem, han frigav: „I den Herres Jesu Navn befrier jeg eder fra Slaveriet. Om I nu ogsaa tager imod Befrielse fra Syndens Slaveri og Troen paa Jesus, vil I faa evigt Liv. Skønt I nu ikke længere er mine Slaver, er I dog i sær Trældom, saa længe I ikke er fri fra Syndens Slaveri. Jesus led paa Korset for at befri os fra Trældom og give os evigt Liv ved Troen paa ham. At efterfølge Jesus er meget nødvendigt baade for eder og for mig."

Rundskue i Forbudsstater.

Følgende meddeles væsentlig efter „Reform".

Prohibitionisternes Centralkomite har samlet nogle „Head Lines" — Overskrifter — paa Artikler fra Pressen i Forbudsstaterne. Der er saa mange, som bare læser Overskrifterne, og de skal jo angive, hvad der føres frem i Artiklen. De Overskrifter, som her føres frem, er hentet fra **en eneste Post** paa Hovedkvarteret, og de er et Tidens Tegn.

„Colorados Bankers Indskud forøges under Prohibition. En Forøgelse af ikke mindre end 12 Millioner Dollars meldes om i Staten, siden den Tid, da Saloonerne blev **lukket.**

„Det „vaade" Pennsylvania har 9,606 Mennesker i sine Fattighuse, medens 9 tørre Stater tilsammen har kun 6,824." Under denne Overskrift giver „Philadelphia North American" paa sin første Side en Del overbevisende Tal angaaende Prohibition. Det siger, at Pennsylvania har 196 Personer for hvert 100,000 i Statens Sindssygeasyler, mens 67 for hvert 100,000 er et højt Gennemsnitstal for de „tørre" Stater.

Det **„tørre" Denver** vaagner til nyt Liv — Fremgang følger Prohibition." Dette er Overskriften i Kansas City „Star" over en telegrafisk Meddelelse fra Denver.

„Hvad Prohibition har gjort for Portland. En Forøgelse af $12,693-421 i Bankindskuddene i Portland i de 6 Maaneder, da Oregon har haft Prohibition."

„En halv Million Dollars i Ejendomskøb i Seattle og 53 Millioners Forøgelse af Bankclearings, siden Prohibition traadte i Kraft."

„Municipal Court har mindre at bestille under de ‚tørre" Forhold."

Disse Overskrifter fra Nordvesten fortæller om Prohibitionens gavnlige Følger i de Dele af Landet, hvor den raader, — hvilket Saloonfolk, Bryggere og Destillatører søger at modbevise gennem betalte Avertissementer i Bladene.

— — —

Som bekendt har Rusland indført Forbud mod Rusdrikke. Det var slet ingen let Sag, da Regering holdt Monopol paa den Forretning, hvilket indbragte den omkring en Milliard Rubler om Aaret eller en Trediedel af hele Budgettet.

Under disse Omstændigheder er det forstaaeligt, at Finansministrene, trods en stigende Opinion i Befolkningen, kviede sig for at røre ved den Sag.

Men da Ministeriet Goremykin i Februar 1914 blev dannet, siger Finansminister Bark, tog Sagen en ny Vending. Jeg blev dengang Finansminister og modtog ved min Udnævnelse et Reskript fra Zaren, hvori han paalagde mig at træffe Dispositioner, som efterhaanden vilde gøre det muligt at balancere Budgettet uden MonopoletsHjælp.

Der var dengang Tale om en fridtvis Udvikling hen imod dette Maal.

I min første Tale som Finansminister i Dumaen nævnte jeg, at Rusland havde 26,000 Brændevinsudsalg, men kun 8000 Sparekasser. Det skal være min Opgave, udtalte jeg, at arbejde hen imod, at dette Forhold kan blive omvendt. Og da, efter saadan gradvis Indskrænkning, vil Tiden komme til helt at afskaffe Brændevinet (Wodke).

Imidlertid kom Krigen og kuldkastede alle vore Beregninger. Efter en Konference mellem Krigsministeren, Indenrigsministeren og mig blev det besluttet, at alle Brændevinsudsalg skulde lukkes under Mobiliseringen. Enkelte uheldige Forhold under Mobiliseringen forud for Krigen med Japan havde overbevist os om, at dette var nødvendigt.

Og jeg tør nok sige, at vi allerede med det samme fik et stærkt Indtryk af Brændvinsforbudets uhyre Betydning. Det var utvivlsomt en af Hovedgrundene til, at Mobiliseringen gik saa glimrende — langt hurtigere, end vore Fjender havde ventet.

Efter at Mr. Bark har omtalt Forsøg paa at faa Wodke-Handlen genindført og saa gaa mere gradvis frem med Afskaffelsen, siger han videre:

Hans Majestæt modtatte sig imidlertid Forslag i den Retning. Han havde lovet sit Folk at standse al Brændevinshandel under Krigen, og saa maatte ske. Begivenhederne har paa ethvert Punkt givet Zaren Ret. Han handlede utvivlsomt i Overensstemmelse med en virkelig Folkebevægelse, og det har vist sig, at Forbudet har haft de gavnligste Følger.

I det sidste Aar før Krigen viste Indskuddene i Sparekasser en Stigning af omkring 60 Millioner Rubler. Men nu, efter at fuldstændig Forbud er traadt i Kraft, har vi set Eksempler paa, at Indskuddene er steget med 120 Millioner i en enkelt Maaned — ligefrem en enorm Stigning. Jeg er opmærksom paa, at denne Stigning ikke udelukkende skyldes Forbudet; den vældigeVirksomhed indenlands, som Krigen har fremkaldt, har bidraget sit. Men Hovedgrunden er uden al Tvivl, at Folk nu sætter de Penge i Banken, som de før brugte til Wodke.

Derved har Staten ogsaa paa en Maade faaet, hvad den tabte ved at give Afkald paa Monopolet. Sparekasserne har nemlig forstrakt os med en betydelig Procent af vore indenlandske Statslaan. Disse Penge er selvfølgelig dyrere end Indtægterne af Monopolet. Det er Laan, som maa forrentes og afdrages, men nationaløkonomisk er der ingen Tvivl om, at Staten er langt bedre tjent med dem. Og samtidig med Sparsomheden er Arbejdsomheden og den almindelige Tilfredshed steget.

— — — —

Det var saa lidt af et Rundskue i Forbudsstater. Vi skal ikke fortsætte, men tilføje, at det ligefrem forbavser os, naar vi forestiller os, hvorledes den russiske Regering kun de drage Statsindtægt af Brændevinshandelen og være vidende om, at Størstedelen af denne Revenue kom ud af Arbejderens Lomme, altsaa blev fradraget det, hans Familie skulde underholdes af, ikke at tale om Rusdrikkens ruinerende Virkning.

Men er det bedre hos os? Saloonholderne betaler, hvad man kalder „Government Lisence," altsaa en Afgift til selve Fællesregeringen i Washington, og de betaler „Lisence" til Kommunen, endog „high lisence."

Ja Bryggerne ræsonerer jo ligefrem for deres Trafik ud fra det Faktum, at Landet, Staterne,Countyerne og Byerne, har saa og saa stor Indtægt af den Trafik, som aabenbart ruinerer Tusinder af Hjem og Individer.

Disse Indtægter er Blodpenge. Det er en ligefrem Forbrydelse at lægge en saadan Skat paa dem, der ikke kan modstaa Rusdrikkens Fristelser, derved tage Brødet ud af uskyldige Børns og Kvinders Mund. Det er paa høj Tid, at vi slutter med det Nummer!

Immigrantmissionen.

Det bekendtgøres herved, at jeg har resigneret som Immigrantpræst i New York Harbor, og at den forenede Kirkes Kirkeraad har kaldet Frøken Marie Hansen til denne Gerning.

Allerede under Aarsmødet i Harlan, Ja., indsendte jeg min Resignation til Samfundets Formand, da jeg ved den Tid forstod, at Arbejdet under min nuværende Helbreds Tilstand vilde blive mig for meget. Thi her er nok for en Person at gøre hele Tiden, om Gerningen skal passes, som den burde passes; men naar man saa tillige skal betjene to Menigheder, vil enhver kunne skønne, hvad Arbejde der maa gøres i den Tid, man burde hvile. Det gaar, saa længe man er rask, men naar Helbredet svigter, maa der gøres en Forandring.

Den anden Oktober indførte jeg Frøken Hansen i Arbejdet paa Ellis Island og fremstillede hende for Kommissionæren, der gav hende en venlig Modtagelse og udstedte Pass til hende. Han bad mig beholde min Pass, indtil Frøken Hansen var bleven indøvet i Gerningen. Hun har nu omtrent prøvet alt undtagen at appellere til Washington, da vi i denne Maaned ingen „appeals" har behøvet at indsende.

I Frøken Hansen faar Samfundet en værdig og velskikket Arbejder i denne vanskelige Gerning. Hun har forhen — indtil 3 Maaneder efter Krigens Udbrud — været ansat som Lærerinde i ØsterlandsMissionen i Syrien. Hun er tillige uddannet Sygeplejerske og taler og skriver flere Sprog. Foruden paa Modersmaalet kan hun stenografere paa Engelsk og Tysk samt tale det syriske Tungemaal.

Enhver kan trygt henvende sig til hende i alle Sager angaaende Immigrantmissionen. Penge, som af Folk i Vesten sendes hertil til Immigranter, der ventes fra Hjemlandet, kan med Sikkerhed sendes **til Frøken Hansen.**

I vanskelige Forhold vil jeg med Glæde staa hende bi.

Skriv til hende i Stedet for til mig om alt angaaende Immigrantmissionen. Men hvis der er Udgifter forbundet med den Tjeneste, nogen beder hende om at udføre, burde man erstatte hende det, da Lønnen er saa lille, at hun ikke har Raad til at lægge saadant ud af sin egen Pung. Jeg har tjent for halv Løn, $20 per Maaned, lige nok til at dække Udgifterne forbunden dermed; men naar Frøken Hansen skal leve af $40 og udrede sine Befordringsmidler deraf, saa bliver der intet, slet intet tilbage. Det koster til Eks. 36 Cents, hver Gang hun skal gaa over til Kajen, hvor de danske Skibe lægger til. Og mange Gange beder Folk i Vesten om, at man skal møde dem paa Stationen i Jersey City eller andre Steder, hvor der maa betalesSporvognspenge flere Gange. Enkelte betaler disse Udgifter (der er daglige Udgifter for Immigrantmissionæren) men de fleste glemmer det. Dertil kommer, at de fleste, man gaar for at møde, ikke træffes, fordi Tid og Sted er ufuldstændig opgivet, eller fordi vedkommende rejsende er kommet for sent eller gaaet en anden Vej uden at underrette Missionæren pr Telegram derom — naturligvis. Paa den Maade maa jo Missionæren selvfølgelig selv betale Udgifterne for at være Nar. Men det tænker de fleste Folk ikke paa. De mener vel, at det er her som i en lille Stationsby, hvor Folk i en Haandevending kan gaa hen paa Stationen.

Skriv Immigranternes fulde Navn, og paa hvilken Klasse de rejser, da Immigranter landsættes forskellige Steder.

Frøken Hansens Adr. er:
Miss Marie Hansen,
130 Prospect Ave.,
Brooklyn, New York.

Hermed være den Sag det danske Folk anbefalet.

J. J. Kildsig.

Kredsmødet i Milwaukee Wisconsin.

(Fortsat fra Side 3.)

Vi maa heller ikke glemme Jesu Ord: „gører dette til min Ihukommelse." Lad os ved Herrens Bord samle vore Tanker om vor dyrebare Frelser i hele hans hengivende Kærlighed for os.

I den hellige Nadvere vil Herren stadfæste os i Troen, nære Livet, tænde Haabets Lys, hjælpe os imod Synden og bestyrke os i Samfundet og i Bekendelsen: „Forkynder Herrens Død, indtil han kommer."

Det andet Emne: Bønnen og dens Velsignelse, Joh. 16, 24, blev indledet af Pastor H. Nielsen. Baade Indledningen og Forhandlingen, der fulgte, var velegnede til at vise os noget af Storheden i Herrens Forjættelser med Hensyn til Bønnen, men ogsaa paa den anden Side, hvad der ofte hindrer Bønnen.

Bønnen fremtræder særlig under tre Former: 1. Den udenadlærte Bøn, der egner sig for Børn. Ved denne Form er der særlig Fare for, at det kan blive Ord uden Indhold. 2. Den vaktes Bøn. Det Menneske, der er bleven vækket op og ser sin syndige Tilstand og den Fare, det svæver i, raaber i sin Nød. 3. Bønnen i Jesu Navn — Barnets Bøn.

Naar vi beder, skal vi vogte os for at tage Herrens Navn forfængeligt enten ved at bede tankeløst eller ved paa uhyggelig Maade at raabe og gentage Herrens Navn, naar man intet har at bede om. Hjertet er tomt.

Det gælder om, at der er Indhold i von Bøn. Vi kan ikke forlange, at Gud skal tage Hensyn til vor Bøn, naar vi ikke selv ved, hvad vi beder om. Farisæeren i Templet fortalte Gud en hel Del. Det blev kun overflødige Ord.

Der fortaltes om en Mand, som læste sit Fader vor hver Aften. Han stolede paa sit Fader Vor, skønt ikke paa rette Maade, thi han levede et ugudeligt Liv og lagde sin Familie alle mulige Hindringer i Vejen for at høre Guds Ord. Lev ikke i Strid med Gud; det hindrer Bønnen og fører til Fortabelse. Kun den, der lever Bønnens Liv, faar Bønnens Velsignelse. Det er Guds Aand, der alene kan hjælpe os dertil. Ham maa vi ikke blot bede om men søge i Ordet.

Et Barn beder om noget, og Faderen mærker, at dersom han giver Barnet, hvad det beder om, bliver det glad, ellers bliver det vranten. Et andet Barn kommer og tager Faderen om Halsen og siger: „O, Fader, jeg er saa glad ved dig". Enhver ved, hvem der glæder Faderen mest.

Den traadløse Telegraf er een af de mærkeligste nye Opfindelser. Instrumenterne for Afsendelsen og Modtagelsen af Telegrammet maa være stemte for hinanden. Naar Guds Aand faar Lov at stemme vore Hjerter efter Herrens Villie, da beder vi i Jesu Navn. Og Jesu har ikke blot givet os Lov til at bede saaledes, men befalet os det. Luc. 18, 1: „at de burde altid bede og ikke blive trætte." Luc. 11, 10: „Hver den, som beder, han faar." o. s. v. Joh. 14, 13: „Hvad som helst I bede om i mit Navn" o. s. v. Det er godt, Jesus begrænser Forjættelsen med „i mit Navn." Hvor ofte beder vi ikke om det, der vilde blive skadeligt for os.

Vi kan i Sandhed sige, at vi er Forjættelsens Børn. Hvorfor skulde vi ikke bede? Og lad os huske, at medens Jesus bad, forvandledes hans Ansigt. Luk. 9. 29.

Jesus siger: Dersom to af eder bliver enige paa Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til Del fra min Fader, som er i Himlene. Matth. 18, 19. Lad os blot faa Bønnemøder, men lad os bede om noget.

Fredag Aften talte Præsterne J. P. Naarup og A. W. Lund.

Lørdag Morgen samledes vi om Herrens Bord. Efter Programmet skulde Past. H. J. Dahlstrøm holde Skriftetalen; men han var paa Grund af Svaghed hindret i at være til Stede. Vi savnede denne kære gamle Broder, thi det er os altid enGlæde at have ham iblandt os og faa et Ord fra denne gamle øvede Herrens Stridsmand. Men vi havde en velsignet Stund om Herrens Bord. Vor Kredsformand, Past. C. M. Olsen, holdt Skriftetalen.

Lørdag havde vi ellers Forretningsmøde. Til Stede var 18 Præster og 20 Delegater.

Af Formandens Indberetning fremgik det, at der for Tiden ingen vakante Menigheder er i Kredsen. Arbejdet syntes at gaa godt. Et Ungdomsforbund var bleven dannet. Dette havde holdt to større Møder, og fra begge havde han faaet Brev, om at Sjæle havde fundet deres Frelser. Han havde paa Anmodning af Samfundets Formand overværet Kredsmødet i Illinois Kreds og glædede sig ved at mærke, at der var Stemning for at faa Luther College sat i Virksomhed igen.

Dette sidste blev Genstand for en længere Diskussion. Spørgsmaalet var særlig, hvorledes der burde gribes fat, for at Forsøget ikke skulde blive baade kostbart og forfejlet.

Skulde vi tænke os et Forsøg, der ikke gav bedre Resultat end de Tilløb, der har været gjort hidindtil, mente vist nogle, at vi var bedre tjent med at lade det være. Brændt Barn skyr Ilden. Turde vi derimod haabe, at Skolen kunde sættes i Virksomhed til Velsignelse for Ungdommen og uden at give et Underskud, der oversteg Offervilligheden iblandt os, da var vi vist alle enige om at hilse den Dag med Glæde.

Hvor Skoen trykkede, var vistnok ved Spørgsmaalet om enMand til at forestaa Skolen. Maaske flere havde hver sin Kandidat, som de mente særlig egnede til Pladsen; men et bestemt Fingerpeg fra Kirkeraadet eller nogen anden savnedes. Det var maaske heller ikke let at give et saadant.

Trods al Begejstring og Veltalenhed blev saa Forhandlingen om denne vigtige Sag afbrudt, uden at vi naaede et Resultat. De fleste af os ønskede det vist anderledes. Men maaske netop det, at vi rigtig ser vor Magtesløshed, kunde føre til mere inderlig Bøn til Herren om, at han vil give os den rette Mand og i sin Naade lade ogsaa denne Gerning lykkes iblandt os.

Da der forelaa to Indbydelser til næste Kredsmøde, og vi gerne vilde modtage dem begge, var vi i en slem Knibe, indtil vi fik at vide, at Menigheden i Hartland i Forbindelse med Kredsmødet ønskede at fejre Halvtredsindstyve Aars Jubilæum. Dette afgjorde Sagen til Fordel for denne Menighed, skønt vi ellers gerne havde taget imod Indbydelsen fra Menigheden i Oshkosh.

Da jeg paa Grund af en Begravelse maattte rejse hjem Lørdag Aften, har jeg for saa vidt intet at meddele fra Søndagen, der dog ellers plejer at være den store Højtidsdag. Det var det nok ogsaa i Milwaukee. Andre, der var til Stede, har meddelt mig, at de havde en velsignet Dag.

Særlig bidrog Korsangen til at gøre det højtideligt. Foruden Menighedens Kor var Kingos Mandskor fra Racine og Koret fra Kenosha til Stede. Det første er det bedste Kor, jeg har hørt inden for Samfundet, og det sidste er efter Sigende ogsaa særdeles vel indøvet. Hvor er dog god Sang en Velsignelse i Menighed og Hjem. Maatte vi ret lære at synge ydeligt for Herren i vore Hjerter.

Hermed en kærlig Hilsen til Præstefamilie og Menighed med Tak for Gæstfrihed og alt det gode, vi delte sammen under Mødet.

A. W. Lund, Sekretær.

En Tur til Winnipeg

For 4 a 5 Aar siden modtog Pastor Magnussen et Brev fra en dansk Mand i Winnipeg, Manitoba, Canada. Der blev spurgt i Brevet, om vor Kirke ikke kunde gøre noget for det danske Folk i Winnipeg. Brevet blev overgivet til rette Vedkommende, men blev vist aldrig besvaret.

Ved sidste delegerede Møde besluttede N. Dakota Kreds, at undertegnede skulde rejse op til Winnipeg for at undersøge, om der endnu var en Del af vort Folk, som ønskede kirkelig Betjening.

Naar jeg skriver lidt om min Rejse i „Dk." er det særlig af Hensyn til dem i vor Kreds, som er interesserede i Sagen, men ikke faar Lejlighed til at være med ved Kredsmødet i Sidney.

Past. Magnussen har en Missionsplads ved Redvers, Canada, som han betjener en Gang om Maaneden. Ved at køre der til i Past. Magnussens „Ford", kunde vi spare saa mange Rejsepenge, at vi begge kunde gøre Turen til Winnipeg ligesaa billigt, som jeg alene, naar jeg skulde rejse hele Vejen pr. Jernbane. Vi besluttede at følges ad. Jeg var glad ved, at faa Selskab.

Jeg forlod Kenmare den 2. Okt. om Morgenen Kl. 6:30 og naaede Flaxton en Time senere, hvor Pastor Magnussen afhentede mig, og vi kørte ud til hans Hjem.

At starte ud paa en 40 Mils Tur i Sne og Mudder er lidt betænkeligt, selv med en Ford. Det tog til Kl. 2 om Eftermiddagen, før vi fik besluttet at vove os ud. Det gik godt, vi naaede vor Rejses Maal, Chris Mørks Hjem, Kl. 5:30. I dette gæstfrie Hjem tilbragte vi en hyggelig Aften og overnattede. Den 3. rejste vi med Toget fra Glen Ewen Kl. 11.15 a. m. Vejret var meget ubehageligt udenfor, men vi sad lunt og godt i Toget, medens det rullede raskt af Sted imod Winnepeg, hvortil vi naaede Kl. 9,15 samme Dags Aften.

Winnipeg er en stor By ca. 200,000 Indbyggere; det kunde vi se, om vi ikke havde vidst det, noget før vi naaede dertil, paa de mange Lys, og det mærkedes snart, da vi traadte ind i den smukke rummelige Stationsbygning, hvor Mennesker myldrede imellem hverandre, som Myrer i en Tue. Winnipeg er et indiansk Navn, fortalte man, og betyder Mudderpøl. Byens Grund er lav og flad og har nok engang været, hvad Navnet udtrykker, men det er langt fra Tilfældet nu. Winnipeg er den reneste og pæneste Storby jeg har set.

Det første, vi gjorde, da vi naaede Winnipeg, var at finde et Hotel. Det var ikke vanskeligt. Vi sov godt trods Larm og Støj fra Gaden Efter at vi den næste Morgen havde bedet sammen om Herrens Velsignelse over os selv og vort Foretagende og spist vor Frokost, opsøgte vi den danske Konsul for om muligt ad den Vej at finde nogle Danske. Konsulens Navn er O. S. Torgeison. Han er Islænder og taler ikke det danske Sprog. En flinkere Mand kunde vi ikke have truffet, men han fortalte os, at de fleste Danske havde forladt Winnipeg og var rejst ned til Staterne, siden Krigen begyndte. Han henviste os til en Præst af den norske Synode, Past. T. Castberg, som vi allerede havde tænkt paa at henvende os til.

Vi fulgte Konsulens Anvisning og fandt snart Past. Castbergs Hjem. Han var ikke hjemme, men hans Hustru tog meget venlig imod os, bød os ind og gav os nogle værdifulde Oplysninger. Hun fortalte os, at hendes Mand havde baade en norsk og en dansk Menighed i Winnipeg. De var begge smaa, men der syntes at være mere Fremgang i Arbejdet blandt det danske end det norske Folk.

Det kirkelige Arbejde iblandt Norske og Danske i Winnipeg blev begyndt for ca. 10 Aar siden af en Past. Thorvilson af den norske Synode. Der blev gjort en god Begyndelse. Der blev bygget en rummelig og vel indrettet Krypt og en ganske god Præstebolig og samlet en temmelig stor Menighed. Efter at Past. Thorvilson forlod Arbejdsmarken, gik det paabegyndte Arbejde næsten fuldstændig til Grunde. Hans Efterfølgers Navn husker jeg ikke. Den danske Menighed opløstes og den norske var der ikke meget igen af. Ejendommen beholdt man dog. Saaledes var Stillingen, da Past. Castberg for 2 Aar siden kom til Winnipeg.

Han har gjort et godt Arbejde med at samle Stumperne sammen igen, men det er, som enhver ved, meget vanskeligt.

Den danske Menighed, som Pastor Castberg nu har stiftet, hedder: Den første danske Menighed i Winnipeg. Den bestaar af 20 Familier og nogle Enkeltpersoner og samles tilGudstjeneste to Gange om Maaneden. En dansk Kvindeforening er der ogsaa, paa 13 Medlemmer, som har samlet over $200 med det for Øje at købe Byggegrund til en dansk Kirke. Præsten og hans Hustru har samlet et Sangkor. Ved Sangøvelsen indøver man de danske Salmer, som skal synges ved den følgende Gudstjeneste.

Det norske og danske Arbejde er fuldstændig adskilt, undtagen, at man bruger den samme Kirke og har samme Præst.

Fru Castberg henviste os til den danske Menigheds Formand, Hr. A. Johansen. Vi fandt ham paa Arbejdspladsen og hilste paa ham. Han indbød os til at komme ud til sit Hjem om Aftenen, hvad vi med Glæde lovede. Det var Manden, som i sin Tid havde skrevet om at faa dansk Præst til Winnipeg. Vi tilbragte en hyggelig Aften i Mr. Johansens Hjem og fik god Underretning om Forholdene, som de havde været og var der oppe.

Vi blev der kendt med en anden Mand af Menigheden, Mr. P. Hansen, som har boet i Winnipeg i 25 Aar. Han havde i den Tid mistet sin Hustru og syv Børn. Boede nu i et hyggeligt lille Hjem sammen med sin yngste Søn, som gik til Skole.

Før vi skiltes, bestemte vi at sammenkalde til et Møde i Mr. Johansens Hjem den følgende Aften.

Fortsættes paa sidste Side.